

6. Ar nacionaliniam teismui pripažinus SERMAS (Madrido sveikatos priežiūros tarnyba) piktnaudžiavimą reaguojant į nuolatinius ir struktūrinius nuolatinių statutinių darbuotojų teikiamų paslaugų poreikius vieną po kitos sudarant darbo sutartis su laikinuoju statutiniu valstybės tarnautoju, ir vidaus teisės sistemoje nesant jokios veiksmingos priemonės, pagal kurią būtų baudžiama dėl tokio piktnaudžiavimo, ir būtų pašalinamos Sąjungos teisės aktų pažeidimo pasekmės, Direktyvos 1999/70/EB priede esančio Bendrojo susitarimo 5 punktą turi būti aiškinamas kaip nustatantis reikalavimą, kad nacionalinis teismas imtųsi veiksmingų atgrasymo priemonių, užtikrinančių Bendrojo susitarimo veiksmingumą, ir todėl baustų tokį piktnaudžiavimą bei pašalintų šių Sąjungos teisės aktų pažeidimo pasekmes, netaikydamas tam trukdančių vidaus teisės nuostatų?

Jeigu atsakymas būtų teigiamas, ir kaip nustato Teisingumo Teismas 2016 m. rugsėjo 14 d. sprendimo 41 punkte (bylos C-184/15 ir C-197/15) ⁽²⁾:

Ar Direktyvoje 1999/70/EB nustatytus tikslus, kaip priemonė užkirsti kelią piktnaudžiavimui pratęsiant laikinus darbo santykius ir už jį bausti bei pašalinti Europos Sąjungos teisės pažeidimo pasekmes, atitiktų laikinų, pagalbinių, pakaitinių darbo santykių pakeitimas į įstatyme nustatytus ilgalaikius darbo santykius, įdarbinant nuolatinį valstybės tarnautoją arba neterminuotam laikotarpiui, kurio darbas būtų toks pat stabilus kaip panašių nuolatinių statutinių darbuotojų?

7. Ar piktnaudžiavimo vieną po kitos sudarant terminuotas darbo sutartis atveju, pakeitus įstatymo numatytus laikinus darbo santykius neterminuotais arba pastoviais darbo santykiais, turėtų būti suprantama, kad Direktyvos 1999/70/EB ir jos Bendrojo susitarimo tikslai pasiekiami tik jeigu nuo piktnaudžiavimą nukentėjęs laikinasis statutinis darbuotojas, naudojasi tokiomis pačiomis ir lygiomis darbo sąlygomis kaip nuolatiniai darbuotojai (socialinės apsaugos, paaukštinimo pareigose, įdarbinimo į laisvas darbo vietas, profesinio mokymo, papildomų atostogų, administracinio statuso nustatymo, atostogų dėl ligos ir nebuvimo dėl kitų pateisinamų priežasčių, teisės į pensiją ir darbo santykių nutraukimo, taip pat dalyvaujant konkursuose laisvoms darbo vietoms užimti ir paaukštinimui pareigose), atsižvelgiant į pastovumo ir darbo vietos stabilumo principus, naudojantis visomis teisėmis ir pareigomis, lygiaverčiai su nuolatiniais darbuotojais informatikais?

8. Ar pagal Sąjungos teisės nuostatas, šiomis aprašytomis aplinkybėmis, reikalaujama peržiūrėti galutinius teismo sprendimus arba administracinius aktus, kai įvykdomos keturios sąlygos, kurių reikalaujama 2004 m. sausio 13 d. *Kühne & Heitz NV* byloje (C-453/00) ⁽³⁾: 1) Ispanijos nacionalinėje teisėje valstybės institucijos ir teismai turi galimybę peržiūrėti sprendimą, tačiau su nustatytais apribojimais, todėl labai sunku ar net neįmanoma tai įvykdyti; 2) ginčytini nuosprendžiai tapo galutiniai dėl nacionalinio teismo sprendimo, kuris sprendžia paskutinėje arba vienintelėje instancijoje; 3) šio sprendimo pagrindas yra Sąjungos teisės aiškinimas, neatitinkantis Teisingumo Teismo jurisprudencijos, ir buvo patvirtintas prieš tai nepateikus Teisingumo Teismui prašymo priimti prejudicinį sprendimą; ir [4)] suinteresuotoji šalis kreipėsi į administracinę instituciją iš karto, kai tik sužinojo apie minėtą jurisprudenciją?

9. Ar nacionaliniai teismai, kaip Europos teismai, kurie privalo užtikrinti Europos Sąjungos teisės veikimą valstybėse narėse, ir bausti pažeidimo atveju, gali ir privalo reikalauti, kad valstybių narių administracinės institucijos savo atitinkamos kompetencijos srityje imtųsi reikiamų priemonių tam, kad būtų panaikintos vidaus teisės nuostatos, nesuderinamos su Sąjungos teise, su Direktyva 1999/70/EB ir ypač su Bendroju susitarimu?

⁽¹⁾ 1999 m. birželio 28 d. Tarybos direktyva 1999/70/EB dėl Europos profesinių sąjungų konfederacijos (ETUC), Europos pramonės ir darbdavių konfederacijų sąjungos (UNICE) ir Europos įmonių, kuriose dalyvauja valstybė, centro (CEEP) Bendrojo susitarimo dėl darbo pagal terminuotas sutartis (OL L 175, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 368).

⁽²⁾ 2016 m. rugsėjo 14 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Martínez Andrés ir Castrejana López* (C-184/15 ir C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ 2004 m. sausio 13 d. Sprendimas *Kühne & Heitz NV* (C-453/00, EU:C:2004:17).

2018 m. vasario 13 d. Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado*

(Byla C-105/18)

(2018/C 161/28)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal Supremo

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)*

Atsakovė: *Administración General del Estado*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar aplinkos apsaugos principas „teršėjas moka“, numatytas SESV 191 straipsnio 2 dalyje, ir 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/60/EB ⁽¹⁾ 9 straipsnio 1 dalis, kuria nustatomas sąnaudų, patirtų teikiant vandens paslaugas, susigrąžinimo principas, taip pat atitinkamas vandens naudojimo sričių ekonominis subalansavimas, turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama nustatyti mokestį už vidaus vandenų naudojimą energijai gaminti, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuriuo neskatinama tausiai naudoti vandenį, nenustatomi viešųjų vandens išteklių išsaugojimo ir apsaugos mechanizmai ir kurio dydis visiškai nesujęs su galima žala viešiesiems vandens ištekliams ir visas dėmesys skiriamas tik tam, kiek pajamų gali gauti gamintojai?
2. Ar toks mokestis, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamas mokestis už vandens išteklių naudojimą, taikomas tik hidroenergijos gamintojams, vykdančioms veiklą keliuose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, bet ne gamintojams, turintiems koncesijas vienoje autonominėje srityje esančiuose upių baseinuose, ir gamintojams, naudojančioms hidroenergijos technologiją, bet ne kitas technologijas naudojančioms energijos gamintojams, yra suderinamas su 2009 m. liepos 13 d. Direktyvos 2009/72/EB ⁽²⁾ dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių 3 straipsnio 1 dalyje nustatytu įmonių nediskriminavimo principu?
3. Ar SESV 107 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad mokestis už vandens išteklių naudojimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, taikomas hidroenergijos gamintojų, vykdančių veiklą keliuose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, nenaudai, yra draudžiama valstybės pagalba, nes taip diegiama asimetriška mokesčių sistema tos pačios technologijos atžvilgiu, priklausomai nuo to, kur yra elektrinė, ir mokestis netaikomas energijos gamintojams, naudojančioms kitus šaltinius?

⁽¹⁾ 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/60/EB, nustatanti Bendrijos veiksmų vandens politikos srityje pagrindus (OL L 327, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 5 t., p. 275).

⁽²⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinanti Direktyvą 2003/54/EB (OL L 211, 2009, p. 55).

2018 m. vasario 13 d. Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Energía de Galicia (Engasa) S.A. / Administración General del Estado*

(Byla C-106/18)

(2018/C 161/29)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal Supremo

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: *Energía de Galicia (Engasa) S.A.*

Atsakovė: *Administración General del Estado*